

ENTER

문고리를
잡아 돌려서
닫힌
문을
꺼내

ENTER

ทดลองอ่าน

닫힌
문을
꺼내
잡아
돌려서

Turn the Doorknob

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

คน
ใน
ห้าม
ออก

문
고
리
를
잡
아
돌
려
서

ENTER

ทดลองอ่าน

คน
นอก
สาบสูญ

Turn the Doorknob

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอรัคส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอรัคส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

เคยคิดเล่นๆ ไหมครับว่าหากวันหนึ่งเราติดอยู่ในห้องตัวเอง ห้องที่แสน
คุ้นเคยและพบเห็นอยู่ทุกวัน มันจะเป็นอย่างไร เราจะหาทางออกมาอย่างไร
จะติดต่อใครให้ช่วยเหลือ แล้วถ้าติดต่อไม่ได้จะอย่างไร จะกระแทกประตู
หมายพังมันทั้งหรือเปล่า แล้วถ้ามันเป็นประตูไม้ที่แข็งและหนามากๆ เราจะ
หาอะไรพังลูกบิดดีไหม ถ้าประตูไม่ใช่แบบลูกบิดล่ะจะปลดล็อกมันอย่างไร
หรือควรเปลี่ยนใจหาทางออกอื่น เช่น กระโดดจากหน้าต่าง โอ้ นั่นคงไม่ใช่
ความคิดที่ดีแน่ๆ ถ้าห้องเราไม่ได้อยู่ชั้นหนึ่งหรือชั้นสอง นี่ยังไม่รวมถึงว่าบางที่
ยังติดเหล็กดัดกันขโมยแบบเปิดไม่ได้ด้วย หรือจะลองไปทางฝ่าเพดาน แต่
จะปีนขึ้นไปยังไง แล้วถ้าเพดานเป็นแผ่นปูนล่ะ

ดูเหมือนว่าสถานที่ที่คิดว่าปลอดภัยและคุ้นเคยอาจจะอันตรายไม่ใช่เล่น
เมื่อเราชะล่าใจ แต่เชื่อเถิดว่าที่ร้ายมามากมายยังเทียบไม่ได้กับสิ่งที่เกิดขึ้นใน
นวนิยายเล่มนี้ที่เราคัดเลือกและส่งตรงมาจากเกาหลีใต้ ซึ่งเป็นรสชาติใหม่ที่ทาง
เอ็นเธอร์พรีคส์ภูมิใจเสนออย่างยิ่ง! และอยากให้นักอ่านทั้งหลายได้ลิ้มลองดู
เพราะมันอาจช่วยให้ตระหนักว่าการถูกขังโดยหาทางออกไม่ได้นั้นอาจน่ากลัว
ก็จริง แต่บางทีอาจมีสิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่าการถูกขังเสียอีก!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์พรีคส์

เกี่ยวกับนักเขียน

บนโลกที่ทุกคนบอกว่ามันธรรมดาแล้ว ยังมีเรื่องราวต่างๆ มากมายซ่อนอยู่

จึงอยากถ่ายทอดเรื่องราวเหล่านั้นให้ออกมาเป็นนิยาย

Park Jiseol

จากใจนักแปล

นิยายเรื่องนี้เป็นการนำชีวิตประจำวันที่เข้าไปซำมามาตีให้แตกเพื่อ
คลายปมต่างๆ ในแต่ละประเด็น เป็นนิยายแฟนตาซีที่มีความโรแมนติก
ซ่อนอยู่แบบพอให้เห็นบ้าง และความแนบแน่นของมิตรภาพระหว่างตัวละคร
ที่ก่อตัวขึ้น มีความตื่นเต้นให้ติดตามเป็นระยะๆ ไม่ถึงกับซับซ้อนมาก อ่านง่าย
และยังคงเอกลักษณ์ของนิยายเกาหลีที่ยากแก่การคาดเดาในตอนจบ

วิภาพร พูลสวัสดิ์

เหตุการณ์นี้เคยเกิดขึ้นมาประมาณสี่ครั้งแล้ว
หากมีครั้งที่ห้าจะแปลอะไรอีกเล่า

บทที่ 1

ขุนย็องฮย็อน : ห้อง 203

ขุนย็องฮย็อนห้อง 203 ถูกขัง

ทั้งๆ ที่เขาไม่ได้ทำผิดอะไร หากจะมีเรื่องที่เกิดขึ้นก็คงเป็นการที่เขา
ดันกดปิดนาฬิกาปลุกเพื่อไม่ไปเข้าฟังการบรรยายตอนสิบโมงเช้า

เพราะเมื่อคืนเขาดื่มเหล้าจนหลงให้เพื่อนร่วมรุ่นที่กลับมาเข้าเรียน
อีกครั้ง กระทั่งกลับถึงห้องเมื่อไหร่ก็ยังจำไม่ได้แต่น่าจะเกินเที่ยงคืน
ล่วงเลยเข้าสู่วันใหม่แล้ว

ขุนย็องฮย็อนรู้สึกเมาค้างจึงพยายามหาสารพัดเหตุผลเพื่อที่ตน
จะได้นอนต่อได้ห้ามโดยที่ไม่ต้องเข้าเรียน ถึงจะกลัวว่าอาจโดน
หักคะแนนจนต้องไปคร่ำครวญกับเพื่อนๆ ภายหลัง แต่เขาก็ยังพยายาม
หาข้ออ้างที่คิดว่าดีพอมาบอกกับตัวเองว่าเดี๋ยวค่อยไปอดอ้อน
กราบกรานอาจารย์ที่หลังก็แล้วกัน ในที่สุดเขาก็ผล็อยหลับ ขุนย็องฮย็อน
รู้สึกเหมือนตนได้นอนต่ออีกประมาณสองสามชั่วโมงแล้วค่อยตื่นขึ้น
อีกครั้ง

แต่พอลืมตาขึ้นเขากลับพบว่าบนหน้าปัดของนาฬิกาปลุก

บอกเวลาสิบโมงสามสิบนาที่ จึงคิดว่าตัวเองนอนต่อแค่นี้เดียวแต่กลับรู้สึกสดชื่นกว่าปกติเหมือน 'ได้เวลาเพิ่มมาฟรีๆ' เมื่อมองผ่านหน้าต่างห้องเช่าโคซีว็อน* ที่มีขนาดไม่ใหญ่ก็เห็นแสงแดดยามเช้าที่กำลังส่องกระทบวิลล่าและร้านรวงต่างๆ ข้างถนน

เขาสะดุ้งในห้องพักอันคับแคบที่น้ำเตียวเย็นเตียวร้อน แต่แค่มันไหลให้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเขาก็ซาบซึ้งอย่างสูงสุดแล้ว ยุนย็องฮย็อนใช้ผ้าขนหนูเช็ดศีรษะเล็กน้อย แล้วเดินมานั่งหน้าคอมพิวเตอร์เหมือนอย่างเคย บริเวณนี้มีพื้นที่ไม่พอให้ตั้งเก้าอี้แบบมีพนักพิงหลัง เขาจึงใช้เตียงต่างที่นั่งจนชินแล้ว

เมื่อเหลือบมองเวลาในคอมพิวเตอร์ เห็นมันบอกว่าตอนนี้เป็นเวลาบ่ายสองโมงสิบสองนาที่ ยุนย็องฮย็อนก็ลั่นรู้สึกเหมือนถูกคนแทงข้างหลังเข้าอย่างจัง หากตอนที่ตื่นมาแล้วพบว่าเป็นเวลานี้อยู่แล้วเขาคงไม่รู้สึกลึบลึกมากมายนัก อาจแค่รู้สึกของตัวเองนอนตื่นสายเฉยๆ ซ่างน่าขันเหลือเกิน

ยุนย็องฮย็อนมองนาฬิกาปลุกอีกครั้ง มันยังคงบอกเวลาสิบโมงสามสิบนาที่เหมือนเดิม เขาชักไม่แน่ใจว่าอะไรเป็นปัญหามากกว่ากัน ระหว่างโทรศัพท์มือถือที่รุ่นโบราณที่ตั้งเวลาปลุกที่ไรบัตฯ เป็นต้องหมดไวทุกที กับนาฬิกาปลุกที่ทำหน้าที่ของตนเองไม่ได้ แต่ถ้าให้ชื่อนาฬิกาใหม่ เขาว่าเปลี่ยนโทรศัพท์มือถือซะยังจะคุ้มค่ากว่า ยุนย็องฮย็อนเช็คเวลาบนมือถือเพื่อจะปรับเวลานาฬิกาปลุกอีกครั้ง

ทว่านาฬิกาบนมือถือกลับแสดงตัวเลข '12:00' ดูเหมือนมันจะตายสนิทเช่นเดียวกัน เมื่อจ้องดูอีกครั้งเขาถึงพบว่าบนหน้าจอมีไอคอนเล็กๆ ที่บอกว่าสถานที่แห่งนี้มีสัญญาณปรากฏ แต่ที่นี้แม้จะไม่ใช่

* โคซีว็อน (고시원) คือห้องเช่าขนาดเล็กที่มักตั้งอยู่ใกล้ย่านมหาวิทยาลัย

สถานที่ที่ติดैनักรหน้า มันก็ไม่ใช่ที่ที่สัญญาณโทรศัพท์จะมาไม่ถึง เสียหน่อย

ดูว่าวันนี้เขาจะดวงช่วยชะมัด ยูนย็องฮย็อนคิดว่าดีแล้วที่ตนตัดสินใจไม่ไปมหาวิทยาลัยพลางดับเบิลคลิกไอคอนอินเทอร์เน็ตตามความเคยชิน แต่เขากลับต่ออินเทอร์เน็ตไม่ได้

ถ้าทั้งโทรศัพท์ทั้งคอมพิวเตอร์ใช้การไม่ได้ นั่นไม่ใช่หมายความว่าเครื่องส่งสัญญาณมีปัญหาหรอกหรือ ยูนย็องฮย็อนกดอินเทอร์เน็ตโฟนเพื่อติดต่อผู้ดูแลแต่มันกลับเงียบสนิท ในที่สุดความหงุดหงิดก็เริ่มถาโถมมาในจิตใจตั้งคลื่นซัด เขาผุดลุกขึ้นจับลูกบิดประตู ยูนย็องฮย็อนรู้สึกถึงการหมุนของลูกบิด แต่ประตูกลับไม่ยอมเปิด

"บัดโรวี๋ย ช่วยข้าช่วยซากอะไรขนาดนี้!"

ยูนย็องฮย็อนเตะประตูอย่างโมโห แต่ประตูยังคงนิ่ง มีเพียงข้อเท้าของเขาเท่านั้นที่เจ็บแปลบ เขาไม่สนแล้วว่าประตูจะพังหรือไม่ ยูนย็องฮย็อนพยายามใช้ไหล่กระแทก ถ้าเป็นยามปกติประตูห้องนี้ก็คล้ายจะเปิดเองได้ง่ายๆ ทุกครั้งที่ประตูตรงทางเดินห้องอื่นถูกเปิด แต่ตอนนี้มันกลับนิ่งสนิทคล้ายทำขึ้นด้วยเหล็กกล้า

ในที่สุดเขาก็รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล เขาเตะประตูเต็มแรงหมายให้มันทะลุเป็นรูพลางตะโกนแหกปาก อย่าว่าแต่ประตูจะเปิดเลย กระทั่งเสียงด่าของคนข้างห้องก็ไม่มีมาแม้แต่แะเดียว ยูนย็องฮย็อนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาพยายามโทรติดต่อ 119 แต่กลับทำไม่ได้ หน้าจอยังคงแสดงสัญลักษณ์ว่าไม่มีสัญญาณอยู่เหมือนเดิม

โทรศัพท์ใช้ไม่ได้ ประตูเปิดไม่ได้ อินเทอร์เน็ตก็ต่อไม่ได้ ตลอดสามเดือนที่ยูนย็องฮย็อนอาศัยอยู่ในห้องเช่าโคชีว็อนแคบๆ เขาไม่เคย

คิดเลยว่าจะรู้สึก 'โดดเดี่ยว' ได้มากขนาดนี้

ช่องเปิดเพียงอย่างเดียวคือหน้าต่างขนาดเล็กที่อยู่บนผนัง
ก่อนมาทางด้านล่างเท่านั้น แม้ปกติแล้วบนถนนที่มีบ้านเดี่ยวอยู่จะ
ค่อนข้างสงบ แต่ก็มักมีหญิงวัยกลางคนเดินถือถุงซูเปอร์มาร์เก็ต หรือไม่
ก็เด็กตัวเล็กๆ ที่เฝ้าจักรยานสามล้อเล่นไปมา ทว่าตอนนี้เขากลับ
ไม่ได้ยินเสียงใดๆ ที่บ่งบอกถึงควมมีชีวิตชีวาเลยแม้แต่บ่อย มันเงียบ
จนเขารู้สึกคิดถึงเสียงเห่าของสุนัขที่มักเป็นอุปสรรคต่อการนอน
ฝันกลางวันขึ้นมา

ยูนย็องฮย็อนกดปิดโทรศัพท์มือถือแล้วเปิดใหม่ ดึงสายแล่น
ออกจากคอมพิวเตอร์แล้วเสียบอีกครั้งพยายามต่ออินเทอร์เน็ต ลอง
กระพือเท้าก็แล้ว แหกปากก็แล้ว สงสัยไม่มีใครได้ยินเสียงเหล่านี้
จึงไม่มีใครพ่วงมาหาเขาเลย

เวลาในหน้าจอคอมพิวเตอร์แสดงวันที่เก่า เดือนห้า ปี 2012
ยูนย็องฮย็อนรู้สึกว่ามันถูกขังอยู่ในห้องชั้นสอง

นาฬิกาปลุกตาย นาฬิกาในมือถือก็ไม่ทำงาน ในตอนนี้เขารู้เวลา
จากนาฬิกาบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ได้เพียงอย่างเดียว มันพยายาม
ทำหน้าที่ของมันอย่างถึงที่สุด แต่ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรเขาก็ติดต่อกับ
บุคคลภายนอกไม่ได้เลยสักคนเดียว

คงต้องรอจนถึงช่วงห้าหกโมงเย็น เหล่านักเรียนที่เพิ่งเลิกเรียนพิเศษ
หรือพนักงานบริษัทถึงจะทยอยกันกลับบ้าน ทว่าผู้ที่แนบติดประตูกลับ
ไม่ได้ยินหรือรับรู้ได้ถึงเสียงใดๆ จากการคงอยู่ของมนุษย์บนทางเดิน
ด้านนอกเลยทั้งสิ้น ถนนนอกหน้าต่างก็ว่างเปล่า ไม่มีเงาสะท้อนของ
ผู้คนที่อยู่หลังหน้าต่างของตึกฝั่งตรงข้ามแม้แต่บ่อย

เขาไม่รู้สึกว่าเวลาจะจึกหรือหยุดนิ่ง ลมยังพัดให้เห็นต้นหญ้าใบ

ของร้านค้ากระป๋องเบาๆ ยังมีแสงแดดที่ส่องกระทบถุงขนมต่างๆ ที่ถูกนำมาวางขายลดราคาซึ่งถูกวางอยู่ด้านหน้า หรือเงาด้านล่างของกล่องต่างๆ เหล่านั้น พวกมันไม่ได้ดูแข็งทื่ออย่างไม่เป็นธรรมชาติ

ทว่านั่นกลับดูน่าสะพรึง บนถนนที่ทุกสิ่งทุกอย่างดูปกติกลับไม่มีร่องรอยของผู้คนแม้แต่คนเดียว

กว่ายูนิยองฮย็อนจะเลิกต่อต้านและพยายามพิจารณาสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่นี้ในแบบนอกเหนือสามัญสำนึกทั่วไปก็ล่วงสู่เวลาสองทุ่มแล้ว เขาทั้งสองเปิดน้ำในห้องน้ำ ร้องเพลงเสียงดังโหวกเหวก พยายามฟังหน้าต่างให้แตก และอื่นๆ อีกมากมาย แต่กลับไม่มีใครได้ตอบเขาทั้งนั้น

ถึงอย่างไรเขาก็ยังพยายามคิดว่าตนไม่ได้ตกอยู่ภายใต้สถานการณ์เหนือธรรมชาติใดๆ ทั้งสิ้น ทว่าพอถึงยามค่ำคืน แม้เวลาล่วงเลยสองทุ่มไปแล้ว ทิวทัศน์นอกหน้าต่างกลับยังคงมีแสงแดดของยามเช้าปรากฏอยู่เช่นเดิม แม้ไม่อยากจะยอมรับแต่จิตใจกลับไม่อาจปฏิเสธ

สถานการณ์แบบนี้คืออะไรกันแน่มันเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติหรือเปล่า หรือเขากำลังฝัน ถ้าเป็นแบบนั้นก็ย่อมสมเหตุสมผลเกี่ยวกับปรากฏการณ์ในตอนนี้ แต่เขาตอบหน้าตนเองก็แล้ว ทำไมถึงไม่ตื่นจากฝันเสียที เขากุมหน้าที่เริ่มบวมแล้วทรุดนั่งลงบนเตียงอย่างเหม่อลอย น้ำตาเริ่มไหลพราก

หรือเขาตายไปแล้ว บางทีอาจเกิดไฟไหม้รมจนเขาขาดอากาศตายกลายเป็นผีที่ถูกขังในห้องไปชั่ววันจันทร์ ยูนิยองฮย็อนทั้งหวาดกลัวทั้งรู้สึกว้าวุ่น

เขาทำอะไรผิด ทำไมตายแล้วยังต้องถูกขังในรกอันแสนอึดอัดขนาดนี้ ยูนิยองฮย็อนพลันตระหนักได้ว่าท้องของเขาไม่รู้สึกลึก คอก็

ไม่รู้สิก็กระหายใจๆ ทั้งสิ้น

หรือเขาจะเสียชีวิตไปแล้วจริงๆ ซายหนุ่มนั่งกอดเข้า หายดน้ำตา เบียดต้นแขนหนา ดูน่าเวทนาหาใดเปรียบ ยิ่งยุนย่องฮย็อนคิดเช่นนั้น ก็ยิ่งรู้สึกกังวล เขาตะเบ็งเสียงร้องดังโหยหวนกว่าเดิม สะอึกสะอื้น เหมือนตอนที่เข็ญเด็กประถมแล้วคิดถึงแม่ขณะนั่งหน้ากองไฟตอน เข้าค่าย

พอได้ปลดปล่อยจึงรู้สึกโล่งขึ้นบ้าง ยุนย่องฮย็อนใช้หลังมือ เช็ดน้ำตา สูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ แล้วทั้งตัวลงนอนไปบนเตียง ก่อนจะ เติ่งตัวลุกขึ้นมานั่งหน้าคอมพิวเตอร์อีกครั้ง ถึงต่ออินเทอร์เน็ตไม่ได้ แต่เขายังเล่นเกมได้ เกมยังมีไฟล์หนังกับละครที่ตนเองแอบโหลดฟรี แบบผิดกฎหมายเก็บไว้อีกต่างหาก ก่อนอื่นเขาควรสงบจิตสงบใจ อย่าไปคิดอะไรให้ฟุ้งซ่าน ลองใช้เวลาไปเรื่อยๆ

ถ้าเขาไม่โผล่ไปที่มหาวิทยาลัยสักสองสามวัน บางทีอาจมีใคร สักคนเห็นถึงความผิดปกตินี้ น่าจะมีสักคนสึที่เอะใจ...

ยุนย่องฮย็อนเล่นเกมโน้นเกมนี้ไปเรื่อย ทว่าด้านนอกก็ยังคง สว่างไสวเช่นเดิม เมื่อดูเวลาก็พบว่าล่วงเข้าสู่รุ่งเช้าวันใหม่แล้ว วันที่สิบ เดือนห้า ยุนย่องฮย็อนตัดสินใจเอนหลังนอนทั้งๆ ที่ไม่่วง เขาใช้เวลา ผ่านไปโดยที่ไม่รู้สึกถึงการคงอยู่ของมนุษย์ใดๆ ทั้งสิ้นตลอดวัน

ยุนย่องฮย็อนพลันลืมตาขึ้นเมื่อได้ยินเสียงทุบประตู

บทที่ 2

อันซัลกิ : ห้อง 209

พ่อแม่ของอันซัลกิช่างโหดร้ายที่ตั้งชื่อนี้ให้เขาโดยไม่คิดเลยว่า เมื่อลูกชายของตนอายุเข้าสามสิบเอ็ดปีจะคิดเห็นอย่างไร ปัจจุบันนี้มีผู้ชายมากมายที่ถูกตั้งชื่อว่าโพรัมหรือแม้กระทั่งซูจ็องซึ่งถือเป็นชื่อที่ค่อนข้างอ่อนหวาน ทว่าเขาผู้จบการศึกษาแผนกอารักขาและรักษาความปลอดภัย ทั้งยังได้เข้าทำงานในหน่วยงานของบริษัทรักษาความปลอดภัย ชื่อนี้ก็ยิ่งทำให้เขารู้สึกอึดอัด

ว่าไปแล้วการที่เขาออกกำลังกาย หรือแม้แต่เข้าศึกษาแผนกอารักขาและรักษาความปลอดภัยนั้น ล้วนแล้วแต่เพราะชื่อของเขาทั้งสิ้น เขาเกลียดการโดนล้อเพราะชื่อที่ดูเหมือนผู้หญิงจึงหันมาออกกำลังกายจนเคยชินและกลายเป็นนิสัย ในที่สุดก็กลายมาเป็นความปรารถนาแห่งอาชีพ

เพราะชื่อทำให้เขาพยายามสร้างรูปลักษณ์ที่แตกต่างและหาอาชีพที่ไม่เข้ากับชื่อของตน เมื่อมาถึงตอนนี้แล้วคงยากที่จะสาวปมหาต้นตอว่าปัญหาเกิดตั้งแต่จุดใดกันแน่

อาชีพการงานของเขาเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในตอนนี้นะหรือ ที่อธิบายไปมากมายก็เพื่อจะบอกว่าต่อให้เขาพยายามกระแทกประตูห้องโคชีว็อนอันโกโรโกโสนี้แรงแค่ไหน มันก็ไม่กระเทือน ไม่มีที่ท่าว่าจะเปิดออกเลยแม้แต่หน่อย

งานส่วนใหญ่ของบริษัทรักษาความปลอดภัยมักเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้แรง ถ้าฮันชิลก็ทำไม่ไหว คนธรรมดาที่แทบเรียกว่าเป็นไปไม่ได้ ทั้งๆ ที่เขามีความรู้พื้นฐานและรู้ข้อควรปฏิบัติเกี่ยวกับการพังประตู แต่ประตูไม้ของโคชีว็อนกลับต้านทานแรงเขาได้อย่างเหลือเชื่อ ฮันชิลก็ใช้หลังมือขีดเหงื่อที่ย้อยลงมาถึงคาง ไบหน้ายับย่น

"บัดโอ๊ว้ย! นี่มันอะไรกัน"

วันก่อนเขาเข้าเวรดึก ฮันชิลก็จึงตื่นนอนในเวลาบ่ายคล้อยที่เกือบเย็นย่ำ แต่ตอนนั้นวิวิททัศน์ด้านนอกยังมีแสงแดดเจิดจ้าของช่วงบ่าย เขาแค่รู้สึกตึงใจนิดหน่อย แต่ก็ไม่ได้สนใจอะไรมาก คิดว่าเป็นเพียงเงาเคลื่อนไหวผิดทิศ เพราะไม่มีตารางงานจึงนอนกึ่งเคลิ้มอยู่ในห้องเล่นๆ กว่าที่จู่ๆ ถึงวิกฤตก็ผ่านไปพักใหญ่

ฮันชิลก็ทดลองติดต่อสื่อสารกับบุคคลภายนอกแล้วทุกหนทางช่วงแรกๆ เขาพยายามหาทางติดต่อและค้นหาทางออกจากห้องเพราะต้องเข้างานในช่วงเช้าของวันพรุ่งนี้ พอเวลาผ่านไปเรื่อยๆ ความรู้สึกผิดที่ต้องหาเพื่อนร่วมงานมาทำงานแทนก็ค่อยๆ แปรเปลี่ยนไป ทางโน้นยังมีคนทดแทนในกรณีฉุกเฉิน แต่เขานี้สิ ลำพังตนเองยังเอาตัวไม่รอด จึงไม่มีกะจิตกะใจไปใส่ใจคนอื่นอีก ถ้าจะไล่ออกก็เชิญไล่ไปสิ

ปกติแค่ใช้เครื่องดูดฝุ่นมือถือขนาดเล็ก คนข้างห้องก็บ่นแล้วบ่นอีก แต่ตอนนี้คนเหล่านี้กลับไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองต่อเสียงแหกปากของฮันชิลก็เลยแม้แต่หน่อย เขาได้แต่อึ้งและงุนงงกับสถานการณ์ที่คล้าย

โลกนี้มีเพียงตนอยู่คนเดียวเท่านั้น

"มีใครอยู่ข้างนอกไหม!"

ฮันซึลก็เงยบรอกการโต้ตอบอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะแหงปากร้องตะโกนเป็นระยะๆ จนหมดแรง เขาหงายตึงนอนไปบนเตียงเหม่อมองเพดานเอี้ยวคอมองด้านนอก ทั้งๆ ที่น่าจะเข้าสู่ยามค่ำคืนแล้วแต่ภาพด้านนอกที่เห็นกลับสว่างเจิดจ้าเหมือนกับตอนเพิ่งตื่นนอน

สิ่งอำนวยความสะดวกที่อยู่ในห้องโคชีวอนมีเพียงโน้ตบุ๊กที่วางอยู่มุมหนึ่งของโต๊ะ ราวแขวนผ้า และตู้เย็นขนาดเล็ก เพราะห้องไม่กว้างพอจะนำสิ่งใดมาวางได้อีกแล้ว บนราวแขวนผ้ามีเพียงเสื้อเชิ้ตกับกางเกงยีนไม่กี่ตัว เพราะเขามีชุดยูนิฟอร์มที่ใช้สวมขณะทำงานอยู่แล้ว แคมเมื่อถึงวันหยุดก็ต้องกลับบ้าน ห้องนี้จึงมีไว้เพื่อให้นอนเท่านั้น

เลิกงานเข้าห้อง นอน กิน กลิ้ง แป็บๆ ก็ถึงเวลาเช้างาน เขาใช้ชีวิตทั้งหมดไปกับงานและงานเท่านั้น จะว่าเพราะเงินก็ไม่ผิด แต่ที่จริงเพราะเขาถนัดเรื่องนี้เพียงเรื่องเดียว จะไปไหนก็คงไม่แตกต่าง จึงเอาแต่ทำงานเก็บเงินและเก็บเงิน เก็บไปเรื่อยๆ วันหนึ่งคงเอาไปทำประโยชน์อย่างอื่นได้ เมื่อตำแหน่งสูงขึ้นงานที่รับผิดชอบก็มากขึ้น ผลตอบแทนก็มากตามไปด้วย ไหนๆ เขาก็ไม่มีงานอดิเรกที่ชื่นชอบเป็นพิเศษจึงเอาแต่ทำงาน นอน ทำงาน และกินนอน ชีวิตวนเวียนไปมา

เมื่อถูกขังอยู่ในที่แคบแบบนี้ ทำให้เขาตระหนักได้ว่านอกจากเรื่องงานแล้วตนก็ไม่มีความสามารถอื่นเลย เขาพลันนึกสงสัย ดูจากเสื้อผ้าที่มีอยู่ไม่กี่ชุดนี้ ที่จริงน่าจะเก็บเงินได้เป็นกอบเป็นกำเลยไม่ใช่หรือ

ฮันซึลก็เล่นเกมที่มีในโน้ตบุ๊กฆ่าเวลาไปเรื่อยๆ จนแถบแสดงเวลา

ที่เคยบ่งบอกว่าเป็นช่วงกลางคืนเดินเข้าสู่เช้าวันใหม่ ในที่สุดอันซึลก็รู้สึกเฉยกับเกมจึงเยกหน้าขึ้นและหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาดูหน้าจอ พลังครุ่นคิด

ตอนที่เผชิญหน้ากับสถานการณ์นี้เขาคิดจะโทรหาใครสักคน แต่เพราะโทรศัพท์ไม่มีสัญญาณจึงได้แต่ตัดใจ พอลองเลื่อนดูหมายเลขโทรศัพท์ก็เห็นว่ามีเพียงเบอร์ของที่บ้าน เพื่อนร่วมงานไม่กี่คน และเพื่อนสมัยเรียนมหา'ลัยที่ไม่รู้ว่าติดต่อไปตอนนี้จะรับหรือไม่อีกสองสามคน บางทีหมายเลขของลูกค้าที่ถูกบันทึกในเครื่องพีดีเอ* ที่ใช้สำหรับทำงาน ยังมีมากกว่าเสียอีก

ชีวิตของเขาช่างดูว่างเปล่าเสียจริง อันซึลก็เลื่อนหน้าจอโทรศัพท์มือถือดูอย่างอ่อนล้า

ตอนนั้นเองสายตาเขาพลันสะดุดเข้ากับชื่อประหลาดที่ถูกบันทึกเอาไว้ 'พิชชาฮัท' โดยทั่วไปคงคิดว่าเป็นเบอร์ร้านพิชชาที่บ้านทีกเอาไว้เพื่อใช้สั่งดีลิเวอรี่ แต่หมายเลขนี้กลับขึ้นต้นด้วย 010 ซึ่งเป็นเบอร์โทรศัพท์มือถือของบุคคลทั่วไป

เขาไม่ได้รู้จักพนักงานส่งอาหารเป็นการส่วนตัว แม้อยากจะคิดว่าอาจมีใครสักคนมาแกล้งเปลี่ยนชื่อในโทรศัพท์มือถือ แต่เขาก็รู้ว่าตนไม่ได้มีเพื่อนที่สนิทมากพอที่จะแกล้งเล่นแบบนี้

นี่เบอร์ของใครกัน

ไหนๆ ก็มีเวลาเหลือเฟือและไม่มีอะไรให้ทำ เขาก็นั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ไม่นานนักอันซึลก็ก็นึกถึงใครบางคนที่น่าจะเป็นเจ้าของหมายเลขนี้ออก ช่วงที่อันซึลก็ย้ายเข้ามาอยู่ในโคชีว็อนได้ไม่นาน หลังจากที่

* PDA ย่อมาจาก Personal Digital Assistant หมายถึงอุปกรณ์คอมพิวเตอร์พกพาขนาดเล็ก ช่วยอำนวยความสะดวกในการจดบันทึก เก็บข้อมูล หรือเตือนเวลานัดหมาย

กลับมาจากเข้าเวรตึก แคมยังต้องแบกตู้เย็นขึ้นบันไดต่างๆ ที่อยู่ในสภาพ
อ่อนล้า จู่ๆ เขาก็ชนเข้ากับผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังแบกกล่องขยะมากมาย
ท่วมหัวซึ่งเดินสวนลงมา ผู้ชายคนนั้นแค่ทำกล่องหล่นสองสามกล่อง
แต่ฮันซึลก็กลับเหยียบกล่องพิชซ่าที่อีกฝ่ายทำหล่นจนลื่นไถลล้มลงไป
พร้อมกับตู้เย็น สติของเขาตื่นตัวเต็มที่เพราะเสียงตู้เย็นกระแทกพื้น
ดังโครมจนเขาใจเสียนึกว่าตู้เย็นคงเสียแน่แล้ว

'บ้าเอ๊ย! มองไม่เห็นคนรีไจ'

อีกฝ่ายคงตกใจที่เห็นเขาล้มกระแทกพื้นเสียงดังจึงรีบวางกล่องขยะ
ที่หล่นในมือแล้วเข้ามาช่วยพยุงฮันซึลก็ให้ลุกขึ้น

'ขอโทษครับ คุณไม่เป็นอะไรใช่ไหม'

แม้อีกฝ่ายพยายามขอโทษขอโพย แต่เพราะฮันซึลก็ถือของหนัก
และอาจเกิดอุบัติเหตุร้ายแรงได้จึงไม่ยอมคลายมือโหล่งง่ายๆ เขา
หน้านิ่วคิ้วขมวดแสดงอาการฉุนเฉียวไม่เลิก

'ดูไม่เป็นไรรีไจ ถ้าเตียงขึ้นมาจะทำไง บัดโธเว้ย ถ้าตู้เย็นฉันเสีย
นายจะซื้อให้ไหม'

ทว่าพวกเขาทั้งคู่ต่างเดินสวนกัน จึงไม่อาจโทษว่าเป็นความผิด
ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้ เมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมลง ซ้ำยังแสดงอาการเกรี้ยวกราด
เกินขอบเขตของมารยาท ชายหนุ่มจึงคิดว่าตนคงต้องแข็งขึ้นขึ้น
บ้างแล้ว

'อ้อ ครับ เรื่องที่ควรขอโทษผมก็ขอโทษไปแล้ว ว่าแต่ว่าพวกเรา
ทั้งสองฝ่ายต่างก็มองไม่ค่อยเห็นข้างหน้าเหมือนกันไม่ใช่หรือครับ
คุณบาดเจ็บ ผมก็ขอโทษไปแล้ว คุณยังจะถามหาอะไรจากผมอีก ถ้า
คุณบาดเจ็บมาก ผมก็คงช่วยคำรักษาตามที่เห็นสมควร'

ฮันซึลก็ยังหนุ่มจึงเลือดร้อน ยิ่งเห็นอีกฝ่ายเถียงจอตๆ ก็ยิ่งรู้สึก

เหม็นขึ้นหน้า

'เฮ้ย เพิ่งเคยเห็นคนอะไรหน้าด้านแบบนี้'

'ก็ดูแข็งแรงดีนี่ครับ ขอผมไปทิ้งขยะก่อนเดี๋ยวค่อยมาคุยต่อได้ไหม'

ตอนนี้คนที่อาศัยในโคชีวียนก็ค่อยๆ เยี่ยมหน้ามาดูเหตุการณ์
แถวๆ บ้านไต่ บ้างก็เริ่มวิพากษ์วิจารณ์ อันซึลก็ที่โกรธจนหน้าเขียว
คิดจะพูดอะไรสักอย่าง แต่ชายหนุ่มคู่นี้กลับหยิบกล่องพิชซ่า
เดินลงไปแล้ว

อันซึลก็ที่หงุดหงิดได้แต่ขยับวางตู้เย็นไว้ด้านข้างและนั่งลงรออยู่
ที่เดิม เพราะลั่นลัมกระแทกบันไดจนรู้สึกร่างกายในปากน่าจะแตกเป็นแผล
เขาลองใช้ลิ้นดูดจนสะดุ้งด้วยความเจ็บ แต่เหนือความเจ็บนั้นคือ
'ความอับอาย' คนที่ออกมามุ่งดูเริ่มทยอยกลับเข้าห้องของตน เพราะ
ต่างไม่สนใจอะไรหากไม่เกิดเสียงดังขึ้น ประเดี๋ยวประด๋าวก็ลืมแล้ว

ชายหนุ่มคนนั้นทิ้งขยะเสร็จแล้วก็ขึ้นบันไดกลับมา เขาชะงัก
เมื่อเห็นอันซึลก็ แล้วจึงมองอีกฝ่ายสลับกับตู้เย็นที่อยู่ด้านข้างไปมา
ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า

'จะให้ผมแบกเขาไปส่งหรือไงครับ'

อันซึลก็ยกมือทำค้างจ้องอีกฝ่ายนิ่งก่อนจะพยักหน้า

'เออ'

ชายหนุ่มทำปากยื่นก่อนจะก้มยกตู้เย็นขึ้น แล้วยกยุดูชนเช
ขนาดนี้ ดูท่าคงเป็นนักศึกษาอ่อนแอพวกเปี้ยกทั่วไป

ทั้งคู่เดินไปยังห้องหมายเลข 209 ที่อันซึลก็อยู่ อันซึลก็ยื่น
โทรศัพท์มือถือให้ชายหนุ่มที่เพิ่งวางตู้เย็นลงบนพื้นอย่างทุลักทุเล อีกฝ่าย
เอ่ยถามเขาด้วยสีหน้างุนงง

'อะไรเหวอครับ'

'จะอะไรล่ะ เอาเบอร์โทรมาซะ'

ไม่ใช่เพราะพิศวาสอีกฝ่ายอะไรทั้งนั้น ชายหนุ่มจ้องอันซีลก็นิ่ง คล้ายอึ้งในการกระทำของเขา แต่เพราะความทะนงตัวจึงไม่คิดถอยให้อีกฝ่ายเช่นกัน

'ถ้าให้เบอร์มัว เตรียมตัวตายได้เลย เห็นๆ กันอยู่ว่านายอยู่ใกล้แค่ไหน'

ถ้าไม่อยากจะยุ่งเกี่ยวก็จงย้ายไปซะ

อีกฝ่ายเห็นเขายังคงยืนโทรศัพท์มือถือให้ จึงหยิบไปใส่หมายเลข แล้วยื่นคืนให้ด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

'ห้อง 203 ครับ'

'เออ กลับไปซะ'

ผู้ชายคนนั้นออกจากห้องของเขาแล้วเดินไปเปิดประตูห้อง 203 จริงอย่างที่พูดก่อนจะกระแทกปิดอย่างแรง อันซีลก็ปิดประตูห้องของตน แล้วขยับมือไปมาเช็กสภาพร่างกาย นอกจากแผลในปากแล้วก็ดูเหมือนว่าจะไม่มีอะไรผิดปกติ เขาลองเสียบปลั๊กตู้เย็น โชคดีเหลือเกินที่มันไม่เสีย

หลังจากเช็กดูว่าไม่มีอะไรผิดปกติจริงๆ อันซีลก็จึงเริ่มรู้สึกผิดกับชายหนุ่มห้อง 203 แต่ก็ยังเก็บหมายเลขโทรศัพท์ของอีกฝ่ายเอาไว้เผื่อเกิดเหตุอะไรขึ้นในอนาคตในฐานะที่เขาเป็นผู้เสียหาย

ทว่าเขากลับไม่มีเรื่องราวให้ติดต่อเจ้าของเบอร์นี้ และเขาไม่ควรก่อปัญหาขึ้นอีก หรือหากเกิดปัญหาจริงๆ เช่นพวกปัญหาทางกระดุก หลังจากหัวเย็นลงแล้วเขาก็ไม่กล้าติดต่ออีกฝ่ายอยู่ดี

ชายหนุ่มคนนั้นอาศัยอยู่ห้อง 203 ที่ใกล้แค่เอื้อม แต่ตอนนั้นอันซีลก็กลับไปห้องนั้นไม่ได้ เขาเผลอกดโทรออกหาชายหนุ่มคนนั้น

แน่นอนว่าย่อมติดต่อกันไม่ได้เช่นเดิม ในสมองเขาเต็มไปด้วยความสับสน
ก่อนผุดลุกขึ้นมาตะโกนแหกปากพร้อมกับตะปัดอย่างแรง

"โคชิโร่ช่วยแตก!"

เสียงดังโครมครามสะเทือนเลื่อนลั่นพร้อมกับบานประตูที่เปิดออก
อย่างกะทันหัน

บทที่ 3

มุณินจ็อง : ห้อง 303

นักศึกษาหญิงที่ไม่รู้จักชื่อซึ่งอาศัยอยู่ในห้อง 302 ได้ย้ายออกไปเมื่อไม่นานมานี้ เธอคนนั้นเคยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับห้อง 202 ด้วยปัญหาเสียงดังระหว่างชั้น มุณินจ็องที่อาศัยอยู่ห้องด้านข้างก็คิดว่าเธอทำเสียงดังจริงๆ แต่ผู้ดูแลโคชีวีอนรวมถึงเพื่อนบ้านคนอื่นๆ ต่างก็มีความคิดเห็นไปในทำนองเดียวกันว่าผู้ชายที่อาศัยอยู่ในห้อง 202 นั้นออกจะเป็นคนเรื่องมากไปหน่อย ใช่ว่านักศึกษาหญิงที่อาศัยอยู่ที่ห้อง 302 นั้นไม่มีความผิด แต่น่าจะเป็นเพราะว่าคนส่วนใหญ่ไม่ชอบขึ้นหน้าผู้ชายที่อยู่ห้อง 202 นั้นมากกว่า

อย่างไรก็ตาม นักศึกษาหญิงที่อยู่ห้อง 302 คงทนความเงี้ยวของอีกฝ่ายไม่ได้จึงขอย้ายออกจากห้องไปเมื่อไม่กี่วันก่อน ดังนั้นห้องข้างๆ มุณินจ็องจึงกลายเป็นเพียงห้องว่าง ทำให้เธอไม่คิดจะเคาะผนังห้องทางฝั่งนั้น เธอพยายามเคาะผนังห้องอีกฝั่งเพื่อร้องขอความช่วยเหลือ

เมื่อก่อนเธอเคยคิดว่าโชคดีไปทีห้อง 203 นั้นไม่ใช่คนความรู้อีกโง่อย่างห้อง 202 แต่ขณะที่เธอกระทืบเท้าในห้องเสียงดังโครมครามเพื่อ

บอกให้คนชั้นล่างรู้ว่าเธออยู่ในห้องและไว้ซึ่งเสียงตอบรับ มุนมินจึง
อดคิดไม่ได้ว่าในโลกนี้ยังมีคนความรู้สึกที่ด้านขนาดนี้อยู่ด้วยหรื
น้ำตาไหลเป็นสายเมื่อเธอเริ่มรู้ว่าปัญหาที่แย่กว่าการที่คนชั้นล่าง
ไม่ได้ยินเสียงกระแทกเท้าระหว่างชั้น คือการยอมรับในที่ทำงานของเธอ
ต่างหาก

เธอที่เพิ่งได้งานทำจะต้องมาเผชิญวิกฤตถูกไล่ออกแบบนี้หรือ
เนื่องจากเธออยู่ที่บ้านไม่ได้อีกต่อไป จึงอดส่าห์งานทำจนได้
และเข้ามาอาศัยอยู่ในห้องเล็กๆ ของโคชีว็อนแห่งนี้ หากต้องถูกไล่ออก
เพราะออกจากโคชีว็อนไม่ได้ เธอต้องออกแตกตายแน่ มุนมินจึงนั่ง
กอดเข้าสະอื่นให้ตัวโยน

การมีชีวิตในกรอบที่ดีทำไม่ถึงได้ยากขนาดนี้
มุนมินจึงเป็นหญิงสาวที่สวย แต่กลับก่อกำแพงเป็นชั้นๆ ขวางกั้น
การเรียนมาตั้งแต่เด็ก เธอเริ่มสูบบุหรี่ตั้งแต่มัธยมต้น เคยเข้าพรรค
เข้าพวกกับเพื่อนกลั่นแกล้งคนอื่นด้วยกันก็หลายครั้งหลายครา ชอบเขียน
อายไลเนอร์หนาๆ บนดวงตา เปลี่ยนแววตาที่คล้ายกับลูกหมาให้ดูร้าย
เป็นเด็กนักเรียนเกรี้ยวไป

แต่โชคดีที่เธอกลับตัวทัน นั่นเพราะตระหนักได้ว่าการมีชีวิตที่
เอาแต่เล่นไปเรื่อยๆ ย่อมมีขอบเขต

เธอจึงหันมาตั้งใจเรียนพอเป็นพิธี แล้วสอบเข้ามหาวิทยาลัย
เฉพาะด้าน เธอไม่ได้สอบเข้า 'คณะเด่นๆ ที่ศึกษาเฉพาะทาง' แต่สอบเข้า
คณะที่รับจำนวนคนให้เต็มเฉยๆ เพราะการเรียนช่างไม่สนุกเอามากๆ
เธอจึงเร่งเรียนให้จบภายในสองปีโดยไม่หยุดพักการเรียนเลยแม้แต่น้อย
มุนมินจึงไม่ได้คาดหวังอะไรเกี่ยวกับงานหลังเรียนจบ และพ่อแม่อ
ไม่เคยคาดหวังในตัวเธออยู่แล้ว เธอจึงไม่มีความฝันใดๆ มีชีวิตอยู่

ไปวันๆ คาดหวังเกี่ยวกับชีวิตเพียงว่าชาตินี้คงอยู่อย่างไม่อดตาย

munmin จึงที่มีชีวิตแบบนั้นก็เคยมี 'เพื่อน' ติดต่อมาเกี่ยวกับงาน ช่วงปิดเทอมฤดูหนาวสมัยอยู่มหาวิทยาลัยปีหนึ่ง

'ห้ามพูดอะไรเจ๊มๆ อีกเชียว ถ้าเป็นเมื่อก่อนก็ว่าไปอย่าง สมัยนี้ แค่จับมือนิดๆ หน่อยๆ ถ้าเธอรู้สึกไม่ดี อยากจะออกก็ออกได้ ไม่มีใครว่าอะไรหรอก จริงไหม!'

เพื่อนสนิทที่เคยใช้ชีวิตเสเพลในช่วงวัยรุ่นด้วยกันพยายามชักชวน munmin ไปทำงานเป็นสาวร้านคาราโอเกะ แต่เพราะmunmin จึงรู้ว่ามันเป็นงานแบบไหนจึงแสดงอาการต่อต้านเต็มที่ ทว่าเพื่อนของเธอก็ยังพยายามโน้มน้าวทุกวิถีทาง

'มินจ็อง ฉันรู้ว่าเธอจินตนาการไปไหนต่อไหนแล้ว เธอคงคิดว่าจะมีผู้ชายท่าทางเก๋ๆ มารับตัว พอเสร็จงานก็เอามาส่ง ถ้าไม่ออกมาทำงานก็จะมีคนไปหาถึงบ้าน พอเข้างานก็มีแต่พวกตาแก่ หัวงมมาลูบๆ คลำๆ ได้เงินมาก็ถูกยึดเข้าร้านอะไรอย่างงี้ละสิ ไซ้ไหม'

สาวร้านคาราโอเกะในจินตนาการของmunmin จึงเป็นอย่างนั้นจริงๆ เธอจึงพยักหน้ารับเสียบๆ เพื่อนเธอหัวเราะคิกคัก ยกมือตบโต๊ะ ในร้านกาแฟ

'ฉันเองก็เคยคิดแบบนั้นเหมือนกัน! แต่ว่ามันไม่ใช่หรอก ไม่ใช่แบบนั้นจริงๆ นะ เธอลองมาทำสักวันนึง ถ้าไม่ชอบใจจะไม่มาอีกก็ได้! ฉันรับรองว่าจะไม่รังเธอเอาไว้อะ!'

เพื่อนพูดถึงขนาดนี้munmin จึงเริ่มสนใจขึ้นมาบ้าง ไหนๆ ตอนนั้นเธอก็ไม่ได้รับเงินจากทางบ้านแล้ว เงินที่ได้รับจากพี่ชายที่เป็นพนักงานบริษัทก็ต้องคอยดูสีหน้าว่าขอได้หรือไม่ แถมตอนนี้เธอก็กำลังหางานพิเศษจากที่โน่นที่นี้ทำระหว่างปิดเทอมฤดูหนาว munmin จึงครุ่นคิด

และด้วยความอยากออกไปเผชิญหน้ากับโลกภายนอกอันแสนโหดร้ายนี้ จึงตัดสินใจตามเพื่อนคนนั้นไป

งานที่ว่าก็ไม่ได้ลำบากอย่างที่เธอเคยคิด ร้องเพลงหนึ่งชั่วโมง เป็นเพื่อนคุยให้อีกฝ่าย ถ้าอยากจับมือก็ปล่อยให้จับ หรือหากอีกฝ่าย เมาหรือพูดจาไม่ดี เธอก็ออกมาได้จริงๆ ถ้ารวมเวลาไปกลับแล้วก็แค่ ทำงานเพียงห้าชั่วโมง เงินที่ได้มาเมื่อหักค่าหัวคิวให้ 'หัวหน้านางาน' เธอก็ยังเหลือตั้งหนึ่งแสนวอน

วันนั้นเธอเลิกงานสาวร้านคาราโอเกะ เมื่อเห็นว่าเวลาล่วงเลย เกินเที่ยงคืนจนไม่มีรถโดยสารแล้ว ขณะที่มุนมินจึงกำลังคิดจะไปนอน ที่ร้านชาวนา เพื่อนที่ชวนเธอทำงานก็ต้องการเลิกงานและขอตามเธอ ไปด้วย พวกเธอทั้งคู่พากันเข้าร้านกาแฟที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงและนั่งดื่ม กาแฟด้วยกัน

'ฉันบอกแล้วไง งานนี้ไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิดใช่ไหมล่ะ'

งานนี้จะน่ากลัวหรือไม่นั้นก็คงต้องทำไปเรื่อยๆ จนไม่พบเห็น เรื่องร้ายจริงๆ จึงกล่าวได้อย่างเต็มปากว่าไม่น่ากลัว ทว่าอย่างน้อยๆ ตอนนี้นมุนมินจึงก็คิดว่างานนี้เข้าท่ากว่าที่เคยคิด จึงพยักหน้ารับด้วย ดวงตาเป็นประกาย

'งั้นมั้ง'

มุนมินจึงไม่ได้เลิกการเป็นสาวคาราโอเกะที่ผิดกฎหมายด้วย เหตุผลเพราะศีลธรรมอันดีงามอะไรนั้น และเธอก็ไม่ได้เป็นคนที่มีความจริยธรรมกับศีลธรรมอันดีงามในจิตใจตั้งแต่ต้น ยิ่งไม่ใช่เพราะเธอ ถูกแขกที่เมาเมายาสาหัสเสียชื่อเสียงอย่างรุนแรง แต่ที่เธอเลิกก็เพราะเธอ ตระหนักว่างานที่ดูง่ายและสบายนี้กำลังกัดกร่อนชีวิตของเธออยู่ ต่างหาก

เงินนั้นหาได้ง่าย แม้ไม่ใช่แบรนต์เนมหรูหว่าแต่แค่สิบวันมุนมินจ็องก็เก็บเงินซื้อกระเป๋าแบรนต์กลางๆ ได้แล้ว หญิงสาวบางคนที่ใจใหญ่หน่อยถึงขั้นหยิบยืมเงินจาก 'หัวหน้างาน' เพื่อซื้อของแบรนต์เนม แล้วจึงทำงานใช้เงินคืนในแต่ละค่าคืน เมื่อเห็นผู้หญิงเหล่านั้นมุนมินจ็องจึงคิดว่าเธอไม่ควรใช้ชีวิตบนเส้นทางนี้ ไม่งั้นสักวันเธอคงกลายเป็นแบบนี้เหมือนกัน

ในขณะที่มุนมินจ็องกำลังใช้ชีวิตอยู่ฟรีซึ่งความรู้สึกผิดหรือรู้สึกถึงวิกฤตใดๆ คนคนหนึ่งกลับดึงสติเธอที่กำลังตกอยู่ในบ่วงกับดักให้ขึ้นมาในโลกแห่งความเป็นจริง

หากไม่ใช่เพราะ 'เธอคนนั้น' ปานนี้มุนมินจ็องก็คงหลงระเริงอยู่ในโลกนั้น

เธอปรารถนาที่จะมีชีวิตอย่างที่ถูกต้องไม่ควรเผลออยู่เพื่อใคร แต่เพราะเพื่อตัวของเธอเอง และเพื่อความปรารถนานั้น วันนี้เธอก็ควรไปทำงานเป็นคอลลิสต์เตอร์ที่ต้องทำงานอยู่กะดึก งานรับโทรศัพท์ที่ถูกลูกค้าก่นด่าและต้องทำงานจนมีค่าดึกคืนนั้นแม้ได้เงินเพียงเล็กน้อยเมื่อเทียบกับงานในอดีต ทว่างานนี้ก็กลับเป็นงานที่มุนมินจ็องต้องการอย่างมาก

ดังนั้นเธอจะมานั่งจ้องอยู่ในห้องแบบนี้ไม่ได้ มุนมินจ็องคว่ำหน้าร้องไห้โฮอยู่บนเตียง อยากนั่งรับโทรศัพท์ที่เคยเกลียดแสนเกลียดนักหนา

ยิ่งกว่าการขาดเงิน เธอกลัวว่าตัวเองจะหันไปเลือก 'งานง่ายๆ' ในอดีตอีก

ร้องไห้ร้องให้อยู่นานจนหมดเรี่ยวแรง ได้แต่นอนอย่างคนหมดอาลัยตายอยาก มุนมินจ็องคิดในใจ ไหนๆ ก็เป็นอย่างนี้แล้ว

ปล่อยเอาไว้สักสองวัน สามวัน สี่วัน ถูกขังจนใกล้ตาย คงมีคนมาช่วย
เองแหละ ถ้าเธอไม่ไปทำงานสักวัน หัวหน้าที่มคงค่อนข้างกระแจะ
กระแจะว่าทำไมไม่มาทำงานอย่างโน้นอย่างนี้ อย่างนั้น แต่ถ้าเธอ
ขาดงานติดต่อกันหลายวันเข้า พวกเขาคงสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ
เมื่อเป็นแบบนั้นเขาคงไม่โกรธเธอเท่าไรหรอก

ในเวลาที่ต้องทำงานยุ่งจนหัวปั่นแต่เธอกลับอยู่นิ่งๆ ในห้องแบบนี้
ช่างไม่ชินเสียเลย จนตัวเองอยากจะหัวเราะเสียงดังๆ เหลือเกิน นี่เธอ
กลายเป็นคนขยันทำงานตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

มุนมินจึงถอนหายใจยาวคิดหาหนทางพลางเปิดโน้ตบุ๊กแล้วใช้
แท็บเล็ตวาดรูปตัวเอกของการ์ตูนเล่นจากภาพการ์ตูนในความทรงจำ
สมัยเด็ก เมื่อคิดว่าจุดเด่นสำคัญๆ ไม่น่าจะใช้อย่างนี้ เธอก็จะเอียงคอ
ครุ่นคิด ลบแล้ววาดใหม่ วาดไปวาดมาจนรู้สึกว่ามันซ้ำๆ เริ่มปวดจึง
เลิกวาดแล้วเงยหน้าขึ้น

ราตรีที่เคยมีสีสันพลันกลายเป็นห้วงเวลาที่น่าเบื่ออันแสนยาวนาน

หญิงสาวผ่นขณะผล็อยหลับ คงเพราะความคิดถึงทำให้ 'เธอคนนั้น'
ปรากฏขึ้น มุนมินจึงไม่รู้ว่าเธอคนนั้นเป็นอย่างไรบ้าง เธอคนนั้นที่นานๆ
จะคิดถึงขึ้นมาสักครั้ง เธอคนนั้นผู้ช่วยจุดดิ่งให้มุนมินจึงกลับคืนสู่
โลกแห่งความเป็นจริง

ในความฝันนั้นประตูถูกเปิดออก มุนมินจึงตกใจจนเต็งตัวขึ้น
อย่างรวดเร็ว เธอคนนั้นแถมประตูโผล่หน้าเข้ามาแล้วทำมือเรียกเธอ
ให้ออกไป มุนมินจึงยืนขึ้น แต่วินาทีที่จับลูกบิดประตู เธอพลันรู้สึกว่า
ตัวเองกำลังนั่งอยู่ท่ามกลางโลกที่แยกไม่ออกระหว่างความจริงกับ
ความฝัน

นานๆ ครั้งmunminจึงจะนึกถึงผู้หญิงคนนั้นที่เป็นเหมือนพี่สาว และรู้สึกขอบคุณอยู่ในใจ นี่เธอคิดถึงพี่สาวคนนั้นจนเก็บเอาไปฝันเสียหรือ 'เธอคนนั้น' ช่วยจุดเธอออกมาจากการใช้ชีวิตแบบเก่า บางทีอาจจะช่วยดึงเธอออกจากที่นี่ได้ด้วยก็เป็นได้

munminจึงลุกจากเตียงเดินไปยังประตู คล้ายกับว่าหากเปิดประตูนี้แล้วจะเจอกับ 'เธอคนนั้น' ยืนอยู่ด้านนอก munminจึงค่อยๆ หมุนลูกบิดประตูด้วยมืออันสั่นเทา

ประตูถูกเปิดออก ประตูที่ไม่สะดุ้งสะเทือนมาตลอดกลับถูกเปิดออกได้อย่างง่ายดาย แม้ใจเธอหวังให้เป็นเช่นนั้น แต่จริงๆ เมื่อมันเปิดออกอย่างง่าย ๆ ก็ทำให้เธองงันไปครู่หนึ่ง หรือนี้เป็นกับดัก? munminจึงแอบมองสำรวจนอกประตู แต่กลับไม่พบเจอสิ่งผิดปกติใดๆ เธอสวมรองเท้าแตะ แล้วลองออกไปด้านนอก

โถงทางเดินเงียบเชียบ เงียบอย่างที่ไม่เคยพบเจอ munminจึงเหลือบมองนอกหน้าต่าง วิวทิวทัศน์ยังคงเป็นเช่นเดิม แต่เธอกลับไม่อาจวางใจ

เธอเดินไปเคาะประตูห้อง 304 ที่อยู่ข้างๆ อย่างระแວดระวัง แต่ไม่ว่าจะเคาะดังแค่ไหนก็ไม่มีใครเปิดประตูออกมาแม้แต่คนเดียว

"...อะแฮ่มๆ อ่า...อ่า...เอ้อ! มีใครอยู่ไหมคะ!"

munminจึงกระแอมอยู่สองสามทีก่อนจะลองตะโกนดู ทุกอย่างยังคงเงียบไว้เสียงตอบกลับมาเช่นเคย เธอรู้สึกเหมือนถูกกักขังอยู่เหมือนเดิม

อย่างไรก็ตามประตูห้องของเธอเปิดได้แล้ว ความอึดอัดถูกลดลงไปบ้าง munminจึงสูดลมหายใจลึกๆ พับแขนเสื้อขึ้นเตรียมวิ่งลงบันไดขอเพียงออกไปจากตึกนี้ได้คงแก้ปัญหาได้บ้าง อย่างน้อยก็ยังดีกว่า

ถูกขังในห้องแคบๆ แล้วกัน

หญิงสาวก้าวทำอย่างอาจหาญ เธอตัวสั่นหวาดกลัวเพราะถูกขังอยู่คนเดียวเกือบเต็มวัน ขอแค่ได้พบใครสักคน มุนมินจึงก็คิดว่าตนอาจจะดีใจร้องไห้โฮ ถึงขั้นดึงเขาคคนนั้นเข้ามาอดก้เป็นได้

ทว่าวินาทีที่สบตากับชายที่กำลังคั่นกล่องจดหมายของเธออยู่ที่ชั้นหนึ่งของโคชีว็อน อย่าว่าแต่ดึงเขาคคนนั้นมากอดเลย มุนมินจึงกลับรู้สึกหวาดหวั่นจนตัวแข็งทื่อเลยทีเดียว

บทที่ 4

แรพบพบในรูปแบบไหน

วินาทีที่บังเอิญพบทั้งที่เขาไม่เคยคาดหวังมาก่อนทำให้ฮันซึลก็เอ่ยปากถามอีกฝ่ายอย่างอู้อ้อด้วยความยินดีมากกว่าจะคิดเล็กคิดน้อยว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

"เฮ้ สาวน้อย คุณเป็นคนใช่ไหม"

เมื่อฮันซึลก็เอ่ยคำถามที่คนทั่วไปไม่นิยมใช้กันพร้อมกับเดินเข้าไปใกล้ มุนมินจึงก็พลันถอยหลังขึ้นบันไดไปหนึ่งชั้นพร้อมยกมือห้ามอีกฝ่าย ฮันซึลก็จ้องหญิงสาวอย่างงงววย ตรงกันข้ามกับมุนมินจึงที่จ้องเขาด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความระแวงระวัง

"คะ...คั่นกล่องจดหมายของคนอื่นทำไมคะ"

ช่วยไม่ได้ที่มุนมินจึงจะรู้สึกหวาดกลัวผู้ชายที่กำลังคั่นกล่องจดหมายของเธออยู่มากกว่ารู้สึกยินดีที่เพิ่งหลุดพ้นจากสถานการณ์ถูกขังเดี่ยวตลอดทั้งวัน หรือแม้กระทั่งความรู้สึกโดดเดี่ยวที่คุกคามจิตใจก่อนหน้านี้ ถ้าเป็นผู้ชายอาจไม่ค่อยพบเหตุที่ทำให้ไม่พอใจมากเท่าไร แต่สำหรับผู้หญิงที่อาศัยอยู่ในโคชีว็อนเพียงลำพังนั้น

มันมากพอที่จะทำให้เธอรู้สึกถูกคุกคามจนถึงขั้นรู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตได้

"เอ่อ ว่างั้น"

อันซึลก็อิงกับคำถามที่คิดไม่ถึงของอีกฝ่ายจนไม่รู้ว่าจะตอบเช่นไร เมื่อเห็นอีกฝ่ายอึ้ง มุนมินจึงพลันถอยหลังเชียบขึ้นบันไดไปอีกสองชั้น

"ฉันถามว่าทำไมคุณต้องค้นกล่องจดหมายของคนอื่นด้วยล่ะคะ!"

อันซึลก็ก้มมองใบแจ้งหนี้สองสามแผ่นที่ถืออยู่ในมือของตน ก่อนจะเงยหน้ามองหญิงสาวอีกครั้ง ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายกำลังเข้าใจผิด อันซึลก็จึงคิดว่าควรหาคำอธิบายที่ดูเข้าท่าเพื่อแก้ไขสถานการณ์ตรงหน้าก่อน

"เปล่า เอ่อ...ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำอะไรไม่ดีหรอกนะ แค่ค้นโน่นค้นนี่เพื่อหาเบาะแสบางอย่างอยู่นะ"

ด้วยความที่เขทำงานบริการด้านการรักษาความปลอดภัยและอีกฝ่ายเป็นผู้หญิงจึงพูดขึ้นแบบนั้น หากหญิงสาวเคยประสบกับเหตุการณ์แบบเดียวกับที่อันซึลก็เจออยู่ตอนนี้เธอก็ควรเข้าใจถึง 'จิตใจ' ของคนที่หมายไขว่คว้าหาเบาะแส' ที่ว่านั้น และการที่มุนมินจึงลงมาที่ชั้นหนึ่งนั้นก็เพื่อหาเบาะแสเช่นกัน ดังนั้นแม้เธอจะรู้สึกสับสนแต่ก็เชื่อว่าจะไม่เข้าใจในความรู้สึกของเขา

"งั้นคุณก็..."

ไม่จำเป็นต้องให้อีกฝ่ายถามจนจบว่าถูกขังอยู่ในห้องแล้วจู่ๆ ก็ถูกปล่อยออกมาให้อยู่ในโลกแห่งความเงิบงันงันหรือ อันซึลก็ก็พยักหน้ารับ

"อืม...นี่กว่าจะถูกขุดมาในโลกแบบนี้คนเดียวเสียอีก ไม่รู้ว่ามีถือเป็น

โชคดีหรือโชคร้ายกันแน่นะเนี่ย"

มุนมินจึงหันมองรอบๆ ก่อนที่จะหยุดสายตาลงที่อันซีลกี ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปแม้แต่น้อย ยกเว้นตึกที่เคยพลุกพล่านด้วยผู้คน กลับมีเพียงผู้ชายคนหนึ่งที่เฝ้าที่ยังดำรงอยู่ หากผู้ชายที่กำลังค้นกล่องจดหมายอยู่นี้คิดไม่ผิด เขาก็จะกลายเป็นคนร้ายได้ในทันที

มุนมินจึงรู้สึกกระสับกระส่ายพลางแอบมองสำรวจอันซีลกี ใบหน้าของอีกฝ่ายนั้นไม่หล่อเหลา ไม่ซีเหี่ยว แต่ก็ไม่ใช่ดุดตา คงเพราะเป็นใบหน้าที่ดูธรรมดาอย่างถึงที่สุดแบบนี้ ทำให้แม้อยู่ในตึกเดียวกัน มุนมินจึงก็จดจำหน้าของอีกฝ่ายไม่ได้ ขณะนั้นเองอันซีลกียังคงพล่ามหาคำอธิบายต่างๆ นานามาพูดกับหญิงสาว

"ผมไม่มีบัตรเครดิต และก็ไม่มีอะไรทั้งนั้น ลองค้นกล่องจดหมายของตัวเองแต่ก็ไม่มีอะไรอยู่ในนั้นเหมือนกัน ผมก็เลยลองเปิดกล่องจดหมายของคนอื่นดูเผื่อว่าจะมีอะไร แต่กลับเปิดของคนอื่นไม่ออก ยกเว้นกล่องจดหมายนี่นะครับ ไหนๆ คนที่ผมพอจะรู้จักหน้าก็มีแค่เขาเท่านั้น"

หญิงสาวรู้สึกเอะใจเมื่อได้ยินคำนั้นของอีกฝ่าย

"กล่องจดหมายนี้เป็นของคนที่รู้จักหรือคะ"

"ครับ ผมกับคนที่อยู่ห้อง 203 เคยมีปัญหากันนิดหน่อย"

เมื่อได้ฟังถึงตรงนี้ มุนมินจึงถึงได้รู้ว่ากล่องจดหมายนี้ไม่ใช่ของเธอ แต่เป็นของห้อง 203 ที่อยู่ชั้นล่างตรงกับห้องของเธอต่างหาก โชคดีเหลือเกินที่เธอยังไม่ตะคอกใส่เขาว่ามาค้นกล่องจดหมายของเธอทำไม มุนมินจึงคิดพลางก้มมองกล่องจดหมายนั้น

"ประตูทางเข้าออกของตึกก็เปิดไม่ออกใช่ไหมคะ"

"อย่าว่าแต่เปิดเลยคุณ ประตูนั้นไม่สะดุ้งสะเทือนแม้แต่น้อย"

มุมนินจึงหันไปมองประตูทางเข้าออกของโคชีวอนที่ทำด้วย กระจกทั้งบานซึ่งอยู่ด้านข้างกล่องจดหมาย เพื่อความปลอดภัยของ ผู้พักอาศัยจึงมีการติดตั้งล๊อครหัสให้กดเมื่อต้องการเข้าตึก หากมีพัสดุ เจ้าหน้าที่ส่งของต้องกดติดต่อผู้ดูแลจึงจะเข้ามาในตึกนี้ได้ ทว่า เมื่อต้องการออกไปข้างนอกก็เพียงผลักประตูบานนี้เท่านั้น อีกด้านของ ประตูกระจกยังคงสว่างไสวเหมือนเดิม

"จะว่าไปในกล่องจดหมายก็มีแต่ใบแจ้งหนี้ยอดโทรศัพททั้งนั้น"

ฮันซิลก็ที่ค้นกล่องจดหมายของห้อง 203 บ่นออกมาเบาๆ สมัยนี้แล้วนอกจากใบแจ้งหนี้จะมีอะไรส่งมาในกล่องจดหมายนี้อีกเล่า มุมนินจึงเดินไปเปิดกล่องจดหมายตัวเองเงี่ยๆ ด้านในมีเพียงใบแจ้งหนี้ ยอดบัตรเครดิตสลดไว้เท่านั้น ฮันซิลก็มองการกระทำนั้นด้วยดวงตาที่ เบิกกว้าง

"เฮ้ย มันเปิดได้"

มุมนินจึงก็แค่เปิดกล่องจดหมายของตัวเองเท่านั้น ไม่เห็นมีอะไร น่าตกใจ ก่อนจะนึกถึงคำบอกเล่าของฮันซิลก็ที่ว่าเขาทดลองเปิด กล่องจดหมายของคนอื่นๆ หมดแล้ว หญิงสาวถือใบแจ้งหนี้แล้ว ก็มมองด้านในอีกครั้งก่อนจะทดลองเปิดกล่องจดหมายของคนอื่น มันเปิดไม่ได้อย่างที่อีกฝ่ายพูดจริงๆ มุมนินจึงนั่งคิดครุ่นหนึ่ง

"...หรือว่าเพราะมันเป็นกล่องจดหมายของฉัน ฉันก็เลยเปิดมันออก"

แน่นอนว่ากล่องจดหมายของที่นี่ไม่ได้ใช้ระบบสแกนลายนิ้วมือ

"ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ผมก็ไม่ควรเปิดกล่องจดหมายของห้อง 203 ได้สิ"

ชายคนนี้พูดถูก มุมนินจึงลูบคางตัวเองเบาๆ พลังเฮ้ยขึ้นว่า

"หรือเพราะว่าเป็นคนรู้จักก็เลยเปิดออกคะ"

ช่างเป็นการสันนิษฐานที่เหนือธรรมชาติมาก แต่เพราะทั้งคู่ตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน เขาจึงไม่คิดที่จะปฏิเสธข้อสันนิษฐานนั้น เพราะไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามพวกเขายังไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่

"จะว่าเป็นคนรู้จักก็ไม่เชิง เพราะผมก็เพิ่งรู้จักชื่อเขาตอนที่เปิดกล่องจดหมายนี้แหละ ที่ว่ารู้จักก็แค่หน้าตากับเบอร์มือถือเท่านั้นนะ"

ฮันซิลก็พูดพลางโบกของใบแจ้งหนี้ที่ถืออยู่ในมือไปมาเบาๆ มุนมินจึงสังเกตเห็นชื่อที่พิมพ์อยู่บนจดหมายเหล่านั้น ยุนย็องฮย็อนเขาคือคนที่อาศัยอยู่ห้องข้างล่างห้องเธอนั้นหรือ อาจเคยเดินสวนกันเห็นหน้ากัน แต่เธอกลับหาไม่ออกเลยว่าใครในจำนวนคนเหล่านั้นคือยุนย็องฮย็อนกันแน่

"เอ่อ เราลองเล่าถึงสถานการณ์ของตัวเองว่าเกิดอะไรขึ้นให้กัน และกันฟังดีไหมคะ"

แม้อยู่ในพื้นที่เดียวกัน แต่เชื่อว่าสิ่งที่พบเจอจะต้องเหมือนกันเสียหน่อย ฮันซิลก็จึงเห็นด้วยกับข้อเสนอแนะของหญิงสาว

"เอาอย่างนั้นก็ได้ เล่าทีนี้หรือขึ้นไปข้างบนดี"

บนชั้นสี่เป็นห้องรับรองที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นห้องครัวหรือแม้แต่อาหารสำเร็จรูปพื้นฐานก็มีไว้บริการ มุนมินจึงคิดว่าได้ดื่มน้ำระหว่างคุยกันคงจะดีกว่าจึงพยักหน้าแล้วขึ้นไปแจ้งหนี้ที่อีกฝ่ายถืออยู่ในมือพร้อมกับพูดขึ้นว่า

"ถ้ากล่องจดหมายนี้เปิดได้ ห้องของเขาคนนี้น่าจะเปิดได้ด้วย เราลองไปดูกันไหมคะ"

แม้เธอจะพูดเช่นนั้นแต่ฮันซิลก็กลับส่ายหน้าปฏิเสธ

"ก่อนจะลงมา ผมทูปประตูห้องชั้นสองจนหมดทุกบานแล้ว

นะครับ ส่วนชั้นสามยังไม่ได้ลอง"

ถ้าเป็นยามปกติ การที่ผู้ชายขึ้นไปชั้นที่มีแต่ผู้หญิงอยู่คงโดน
สายตาประณามไม่มากนักน้อย เขาเลยไม่มีความคิดที่จะขึ้นไปชั้นนั้นแม้
เผชิญสถานการณ์แบบนี้ ส่วนmunminจึงถึงจะเห็นด้วยแต่เธอก็กลับ
ต้องการไปยืนยันให้เห็นด้วยตาของตัวเอง

"ไหนๆ ก็จะขึ้นไปอยู่แล้ว ลองเคาะดูสักครั้งก็ได้เนอะ เช็กให้หมด
ทั้งชั้นสองชั้นสาม"

อันซีลก็ไม่มีเหตุผลให้ปฏิเสธ แม้เคยทำมาแล้วแต่ตอนนี้ก็ยังไม่
เบาะแสบอะไร จึงยกไหล่คล้ายยอมรับ

"เอางั้นหรอ ก็ไม่แน อาจเพราะเจอผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ทุบห้อง
เลยไม่ยอมเปิดก็ได้"

คนทั้งคู่พากันเดินขึ้นไปยังชั้นสอง อันซีลก็เริ่มเคาะตั้งแต่ห้อง 201
ที่อยู่ข้างบันได ส่วนmunminจึงเริ่มเคาะตั้งแต่ห้อง 208 ยกเว้นห้อง 209
ที่เป็นห้องของอันซีลก็ แต่ประตูห้องของโคชิรอนที่เคาะตั้งแต่ถูกขัง
จนกระทั่งขณะนี้กลับให้ความรู้สึกแข็งแรงและทนทานจนน่าทึ่ง แตกต่าง
จากยามปกติยิ่งนัก ไม่ว่าจะใช้ไหล่กระโดดกระแทกเท่าไร ประตูก็
ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่หน่อย

"...เอ?"

อันซีลก็ชะงักทำอยู่หน้าห้อง 203 munminจึงเร่งฝีเท้าเดินมา
หยุดที่ด้านข้างอีกฝ่ายแล้วจ้องประตูห้อง 203

"ทำไมหรอคะ"

"ลองเคาะดูสิครับ"

munminจึงยกมือเคาะประตูตามที่อีกฝ่ายแนะนำ เสียงเคาะ
ในครั้งนี้น่ากังวานเหมือนเสียงประตูไม้ปกติ แตกต่างจากเสียงทึบของ

ห้องอื่นๆ ที่ผ่านมา พวกเขาทั้งคู่มองหน้ากัน ฮันซ็อลก็กำหมัดแล้วลงมือเคาะประตูพร้อมกับตะโกนเสียงดัง

"เฮ้ รีบเปิดก่อนที่ฉันจะพังประตู! ยูนย็องฮย็อน!"

นอกจากเสียงทุบแล้วหญิงสาวยังคล้ายรู้สึกว่ามีใครบางคนอยู่ด้านหลังประตูนั้น

ไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าหากใครบางคนที่ว่านั้นออกมาแล้วจะแก้ไขสถานการณ์นี้ได้ แต่พวกเขากลับรู้สึกตื่นเต้นคล้ายกับว่าสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่กำลังเปลี่ยนแปลงไปในทางใดทางหนึ่ง มุนมินจึงรอคอยให้บานประตูเปิดออกอย่างคาดหวัง

ประตูถูกเปิดดังผลัวะ นักศึกษารูปร่างกำลังดีที่ผมเผ้ายุ่งเหยิงคล้ายเพิ่งลุกจากเตียงคนหนึ่งกำลังยืนจ้องมุนมินจ้องกับฮันซ็อลก็สลับกับประตูที่ถูกเปิดออกด้วยสีหน้าตกตะลึง ก่อนจะพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงงุนงงว่า

"คุณตู่เย็น?"

"ห้อง 209 ต่างหาก ซ่างเถอะ ตามมาก็แล้วกัน"

หากเป็นยามปกติ ยูนย็องฮย็อนคงไม่เดินตามใครไปอย่างง่ายดาย แต่เพราะสถานการณ์ในตอนนี้อย่างนี้ไม่ปกติ และเขาต้องการหลุดพ้นจากห้องนี้อย่างมาก นอนต่อไปก็คงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ยูนย็องฮย็อนจึงรีบสวมรองเท้าแตะแล้วเดินตามคนทั้งคู่ไปทันที

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<http://bit.ly/3dWaluv>